

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XVII. Quique Christum ducem Cyrum esse statuunt, aut Jesum
Sacerdotem, aut Zorobabelem:

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

dias Gaon, & Aben Ezra in Daniele, sic Auctor libri qui Domus Istaël inscribitur, sic & Seder olam.

XV. Verum in hebdomadum metandis intervallis, per summam Historiæ & Chronologicæ artis inscitiam immaniter lapsi sunt. Narrat enim Hieronymus Veteres quosdam ex hoc grege, hebdomadum putandarum exordium à primo anno Darii Medi repetere, quo anno oraculum hoc Gabriel effatus est: sexaginta vero duarum hebdomadum finem conjicere in tempora excisi à Tito Templi, auspiciis Vespasiani, unde rursus dedudas hebdomades septem in clades ab Hadriano Judæis illatas conferri, postremam vero hebdomadem, seorsum ab Angelo commemoratam, juxta nonnullos ex illis, in Vespasianum & Hadrianum ex æquo distrahi. Verum qui nobis absurdum hoc commentum retulit Hieronymus, idem ejus refellendi argumentum subministravit, ex Chronologia petitum. Certe à primo Darii Medi anno, ad initium ab Hadriano imperium, anni plus septuaginta supra sexcentos excurrunt. Consultius paulo factum est ab Origene, libro decimo Stromatum, & Tertulliano, libro quem adversus Judæos scripsit, cum exordio hebdomadum sumto ab eo tempore, quo prædictionem hanc Danieli Angelus edidit, primo nempe anno Darii Medi, eas in adventu Christi aut morte concludunt. Quamquam & ipsi in magno errore versantur, nam hebdomadam est novem & septuaginta intervallum, inter Darii primum annum, & ortum Christi.

XVI. Stolidus quoque Judæis iis error illudit, qui posito hebdomadum initio in prima Templi everfione, finem in secunda constituunt; & per septuaginta annos jacuisse Templum volunt, viginti vero supra quadringentos toto huic adscribunt spatium, quo Templum secundum stetit; ex quibus numeris summam quadringentorum & nonaginta annorum, sive septuaginta hebdomadum colligunt; ut inter Templi utriusque cladem, & quæ per Nabuzardanem primo, & quæ per Titum secundo illata est, spatium illud decurrat. Hanc sententiam tuentur, non R. Selomoh solum, & Saadias Gaon, & Seder olam Rabba, sed ipsum etiam Thalmud in primo capite Avoda Zara. At ejus vitiositatem solerter deprehendit Aben Ezra, & in Saadia castigavit. Et merito quidem: nam si à captis undecimo Sedecia anno Hierosolymis, & incenso Templo, ad Vespasiani secundum, quo Hierosolyma & Templum à Tito deleta sunt, numerum duas, nonaginta quatuor hebdomades annorum exurgent.

XVII. Cum autem ad singulas vaticinii partes exponendas ventum est, valde æstuant. Nam à sequentibus excerptunt verba hæc Angeli: *Ab exitu sermonis, ut iretum edificetur Jerusalem, usque ad Christum ducem, hebdomades septem*: & Christum illum R. Saadias & R. Selomoh Cyrum, R. Levi Jesum Josedeciden, alii Zorobabelem esse putant; contra veterum Ebraeorum sententiam, quos refert Hieronymus Messiam hic significatum sensisse. Verum præterquam quod decurtata Angeli verba proferunt, ac postrema sui parte mutila, quæ sic ut jacent representari debuerant: *Ab exitu sermonis, ut iretum edificetur Jerusalem, usque ad Christum ducem, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duas erunt*, (quamquam & hæc à Pagnino disjuncta sunt) perpèram priora commatis verba accipiunt, ac si scriptum foret: *Ab exitu sermonis, ut excindatur Jerusalem*.

XVIII. De Christo etiam, quem post hebdomades sexaginta duas occisum iri prædicit Angelus, nihilo meliora afferunt Judæi. Sacerdotium interpretantur R. Levi in Daniele, & Saadias Gaon in Sepher Haemunoth; Templum Jachiades. In Agrippam vero juniorem id confert R. Selomoh, quem à Romanis trucidatum fuisse scribit, cum Templum secundum excinderetur. Magna inest his opinionibus labe, quod hebdomadas ad Hierosolymitanam usque ælæon proferunt. Alterum quoque vitium acute animadvertit Raymundus Martini, quod neque Sacerdotes, neque Reges, qui post solutam Captivitatem Judæis præfuerunt, Christi, sive uncti fuerunt. Quinque enim rebus Templum primum secundo antecelluisse Judæi docent, quarum duæ fuerunt Oleum unctiois, & Spiritus sanctus, sine quibus nulla esse potest legitima unctio, nec quisquam Christi titulum merito consequatur. Cum iis ergo Templum secundum caruerit, qui eo cadente regium & pontificale obtinebant munus, Christi haudquaquam fuerunt. Alio præterea, eoque gravi laborat vitio ea opinio, quæ Agrippam juniorem decernit Christum hunc esse, cujus mortem prædixit Angelus. Eum quippe Romanorum partes fuisse secutum, & Hierosolymis, tum cum expugnarentur, abfuisse, belloque huic annos aliquot fuisse superstitem, Josephi & Taciti historiæ demonstrant. At præse illi Ebræi, quorum sententiam retulit Hieronymus, hæc ad Messia mortem pertinere candidè, ut dixi, confessi sunt.

XIX. Privatim refellendus venit Aben Ezra, cum propter insignem hominis apud suos auctoritatem, tum quod suos ipse populares, velut melius quidpiam alla-

tum qui earum initium collocant in anno primo Darii Medi, finem in clade Hierosolymis ab Hadriano illata:

& qui inter utrumque Templi excidium septuaginta hebdomadas intercessisse voluit:

quique Christum ducem, Cyrum esse statuerunt, aut Jesum Sacerdotem, aut Zorobabeli: Hier. in Dan. 9.

& qui Christum occidentem censent esse, vel Sacerdotium, vel Templum, vel Agrippam juniorem. Raym. Mart. Pug. Fid. Part. 2, cap. 3, §. 29.

Jos. De bell. Jud. libr. 2, cap. 26, & De vita sua, Tacit. Hist. libr. 5, Hier. in Dan. 9.

Refellitur privatim